

'De Nieuwe Wereld' – deel 1

In dit boek is een reeks bijzondere ervaringen en avonturen opgetekend van een groep van acht personen. Schijnbaar bij toeval werden wij, zonder dat dit gepland was, deel van een groep gelijkgestemden. En ook zonder dat wij dit konden voorzien, maar wel geleid door onze nieuwsgierigheid raakten wij al spoedig verzeild in situaties die ver verwijderd waren van ons kalme, regelmatige, dagelijks bestaan. Deze ervaringen hebben ons in gunstige zin getekend, zeer veel wijzer gemaakt en ons vooral tot geheel andere mensen gemaakt. Daarom willen we ze graag met de lezer delen.

Dankwoord

Ik ben grote dank verschuldigd aan Alexandros Giannoulidis, die zich als 'katalysator' van het idee voor dit boek heeft opgeworpen. Ook wil ik mijn jeugdvriend Nico Romijn bedanken voor de inhoudelijke bijdragen die hij heeft geleverd, en voor de rol van proeflezer. Ook mijn dochter Heleen heeft bijgedragen, waarvoor dank!

Tenslotte moet hier genoemd worden René Duret, zonder wiens artistieke gaven de tekening op de omslag niet had kunnen worden gerealiseerd.

'De Nieuwe Wereld' – deel 1

De gebruikte afkortingen van personen in dit boek	
<i>Voornaam</i>	<i>Afkorting in de tekst</i>
Vanja	V.
Isabella	I.
Peter	Pe.
Paul	Pa.
John	J.
Claire	Cl.
Francesca	Fr.
Hannah	H.
Vince	Vi.

Hoofdstuk 1 Tijdreizigers

Ik ben Paul, mediastrateeg van beroep, en ik ben nu op een mooie ochtend half september onderweg naar een bijeenkomst van onze groep. Ik wil de lezer graag al een algemene indruk geven van wie wij zijn en wat ons samenbrengt. Volgt u mij door een fraai park op weg naar de woning van onze gastheer. De wandeling duurt ruim een kwartier. In de tussentijd kan ik u dan al een eerste indruk geven. Wij troffen elkaar een half jaar geleden op een lezing van Pim van Lommel en kwamen tijdens de pauze vanzelf met elkaar in gesprek. Na de lezing werd de kennismaking voortgezet en wij kwamen erachter dat wij veel inzichten deelden en elkaar ook goed aanvoelden. Dat vonden wij wel bijzonder voor een groep van toen zeven willekeurige bezoekers. Een opvallend punt van overeenkomst trad op de voorgrond: Wij beschouwen onszelf en elkaar als tijdreizigers naar het verleden, en wij zoeken gelijkgestemden. Maar waarom deze belangstelling voor het verleden? Wij voelen, samen met miljoenen gelijkgezinden over de hele wereld aan dat de mensheid op weg is naar een daadwerkelijk Nieuwe Wereld, en we zitten midden in de overgang daar naartoe! In het heden is een titanische strijd gaande om oude machten met minder humane bedoelingen te vervangen door menselijkheid en welwillendheid. Want instinctief weten wij dat in de schijnbaar eenvoudige uitspraak “wat u niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet” een hele wereld ligt besloten. In deze wereld leven wij nu – helaas –

nog niet. De basis voor onze toekomst ligt echter in ons gezamenlijk verleden. Hoe meer we daarvan weten en kunnen begrijpen hoe gemakkelijker de overgang naar de Nieuwe Wereld wordt. Begrijpen betekent namelijk gemakkelijker accepteren en daardoor minder weerstand. En minder snel in de val trappen van misleiding. Het is zeker geen gemakkelijke overgang als je samen komt uit een situatie van bedrog, uitbuiting, verkeerde informatie en controle door een kleine ongekozen elite. Doorzien betekent minder snel slachtoffer worden van wat je tegenkomt bij de overgang.

Gelukkig zijn wij niet alleen. We zijn met zijn achten. Dat maakt het gemakkelijk om van elkaars ervaringen te leren. En we hopen dat u als lezer daaraan wil meedoen.

We komen regelmatig bij elkaar in de woning van John, onze arts, en brainstormen dan over onderwerpen die in het verleden spelen en die we terug herkennen in de huidige woelige tijd.

Om een voorbeeld te geven van vragen die wij ons stellen

“Wat is er nu werkelijk met de Neanderthalers gebeurd, hoe leefden ze en wat is hun uiteindelijke lot geweest? Waarom zijn ze verdwenen?”

En over de rol van kennis en wijsheid in het verleden: “Hoe werd kennis vastgelegd en overgedragen? Bijvoorbeeld in de tijd van de bibliotheek van Alexandrië, maar ook in de tijdperken daarvoor en daarna. Was daar buitenaardse kennis bij betrokken? En waarom is de bibliotheek van Alexandrië zo snel verdwenen, en wat is er van over?”

“Wat is er waar van de verhalen (bijvoorbeeld uit de Bijbel) over mensen als Methusalem die veel ouder werden dan anderen?”

“En wie legde de basis voor de piramiden die je overal op aarde terug kunt vinden? Waartoe dienden de piramides en wat betekenen ze voor de mens van nu?”

Dit soort vragen is goed voor vele avonden praten. Maar we besloten een stap verder te gaan en zelf in het verleden te gaan kijken! Niet door een fysieke tijdmachine te bouwen, maar door in ons eigen geheugen te duiken, ons geheugen dat ook het collectieve geheugen van de mensheid omvat, en ook dat van alle levende wezens die over een bewustzijn beschikten. Dat kijken doen we voornamelijk door hypnose toe te passen. Ons groepslid Vanja heeft daar veel

ervaring mee. Hypnose is bij uitstek geschikt om een glimp op te vangen van ervaringen in vorige levens. Een voorbeeld vonden wij in de boeken van Dolores Cannon. Wij kunnen kijken naar vorige levens van onszelf, maar ook naar die van anderen. Dat laatste heet 'kijken in de Akasha kroniek'. Dat gaan we later nog uitleggen. Hypnose van een persoon in een groep kan ervaringen naar boven brengen die door de gehele groep kunnen worden gevolgd en gedeeld. Er wordt immers verteld en beschreven door de persoon die een reis maakt onder hypnose, met alle emoties die er bij horen. Iedereen in de groep maakt het mee en kan er later vragen over stellen. U bent nu in korte tijd al heel wat te weten gekomen.

Maar laten we nu met de groep kennis maken! Ik bel aan, en onze gastheer John, een vriendelijke en kalme veertiger, doet open en wuift mij glimlachend door naar de tuin achter zijn woning.

De overige gasten zijn al aanwezig. We zitten comfortabel in het tuinhuis van John. Het is 12.30 uur. De deur staat open, want het is mild weer met 18 graden. Het is vroeg in de herfst, De bladeren aan de bomen tonen al een lichte verkleuring en een zachte bries draagt de kruidige geuren van de herfst naar ons toe.

John heeft zijn best gedaan en sandwiches, koffie, thee, en wijn voor ons klaargezet.

Wij voelen ons rustig en tevreden, en een gevoel van kameraadschap verbindt ons.

We zijn klaar om ons aan elkaar voor te stellen. En wie de hand opsteekt mag beginnen, en verder gaan.

Onze groep wordt gevormd door vier studenten bouwkunde, filosofie, psychologie en natuurkunde (Francesca, Claire, Hannah en Peter), en drie veertig plussers die al langere tijd werken, als archeoloog, mediastrateeg en als arts (Isabella, Paul en John). Tenslotte wordt de groep aangevuld door Vanja, die al een jaar of twintig werkzaam is als psychotherapeut.

We brainstormen iedere week over onderwerpen die in het verleden spelen en die we terug herkennen in de huidige woelige tijd.

Zoals over de rol van kennis en wijsheid in het verleden, en aan de bibliotheken van de mensheid. Was daar buitenaardse kennis bij betrokken? En: heeft er zoiets als onsterfelijkheid bestaan?

‘Waartoe dienen de piramides, hoe werden ze gebouwd, en is er een diepere betekenis terug te vinden?’

Hypnose van een persoon in een groep kan ervaringen naar boven brengen die door de gehele groep kunnen worden gevolgd en gedeeld. Er wordt immers verteld en beschreven door de persoon die een reis maakt onder hypnose, met alle emoties die er bij horen. Iedereen in de groep maakt het mee en kan er later vragen over stellen.

Maar laten we eerst eens beginnen met een korte kennismaking.

Francesca

Francesca besloot haar beleving te delen met de groep waarvan zij sinds een paar weken deel uitmaakte:

‘Ik mag zo te zien de rij openen, nou daar gaat ie dan!

Lieve mensen, ik heb een soort dagboek bijgehouden, en daarin heb ik in de vorm van een verhaal episodes uit mijn leven opgeschreven. Ik ben hierin de verteller en ik wil graag een passage uit mijn dagboek voorlezen om mezelf aan de groep voor te stellen’.

Het zonlicht viel ternauwernood door de gordijnen van de behandelkamer van de psychiater naar binnen, het werd als het ware gefilterd tot alleen de essentie van het licht leek over te blijven. Francesca da Rimini kwam langzaam tot rust in de zachte fauteuil; zij had zich in het drukke verkeer moeten haasten om op tijd te komen. Bovendien was zij opgewonden omdat dit de eerste therapiebijeenkomst was na het intakegesprek een maand ervoor. Zij smachtte er naar om het trauma uit haar jeugd achter zich te kunnen laten, en een einde te maken aan haar angstaanvallen en nachtmerries. De psychiater had uitgelegd dat zij haar onder hypnose zou brengen om de verkrachtingen die hadden plaatsgevonden eind van de jaren zeventig in de Bhagwan commune te Poona (India) te herbelevén. Francesca had in de veertig jaar na de voorvallen die plaatsvonden toen ze pas dertien jaar was, veel herinneringen weggestopt, en die openbaarden zich nu in

nachtmerries, en in toegenomen nervositeit of zelfs paniekaanvallen overdag. De psychiater had haar verzekerd dat herbeleving een goede, wetenschappelijk onderbouwde methode was om van trauma's als deze af te komen.

Francesca was samen met haar moeder, toen een fervent aanhanger van Bhagwan, en haar jongere broertje in Poona in India ondergebracht in een apart gebouw waarin bijna alle jongeren verbleven. Alleen de volwassenen werden toegelaten tot de meditatiebijeenkomsten met de goeroe, die vooral vrolijk leven, lachen en liefde predikte. Helaas werd aan de kinderen vrijwel geen aandacht besteed, maar werden zij wel geacht aan de oefeningen in 'liefde' deel te nemen. Dat betekende in de meeste gevallen dat zij vrijwillige of onvrijwillige seks moesten hebben met elkaar of met oudere volgelingen in de sekte. Voor Francesca was het onvrijwillig, en dat betekende dat zij minstens vijf keer was verkracht. Haar moeder zei haar dat zij maar moest leren mediteren om de positieve kracht van 'liefde' te vinden. Natuurlijk werkte dat niet. Francesca's moeder beschouwde de kinderen in de commune als volwassenen die in staat waren hun eigen beslissingen te nemen, en voor hun eigen ontwikkeling verantwoordelijk waren. Kinderen werden trouwens in de commune ook betrokken in de relatieproblematiek van ouderen. Eigenlijk waren de kinderen het slachtoffer van de wanhopige zoektocht naar zelfontplooiing en verlichting van ouderen. Zij bevonden zich daardoor continu in een onveilige situatie. De volwassenen beschouwden de commune ook niet als een sekte, maar als iets wat daar ver boven stond. Radicale individuele bevrijding is de boodschap die Bhagwan predikte. Via lichaam (seks en vrije gevoelsuiting) en geest (verlichting door meditatie). Die boodschap sprak en spreekt nog steeds tienduizenden (sommigen zeggen honderdduizenden) westerlingen aan. Ze sluiten zich bij de sekte aan, dragen rode of oranje kleding en gaan in communes wonen - op het hoogtepunt aan het eind van de vorige eeuw waren er 600 groepen en communes wereldwijd. Ook de vervolging van Bhagwan, die zich later Osho ging noemen, in de Verenigde Staten, wegens overtreding van de immigratiewetten veranderde daar niet veel aan. Pas na zijn dood in 1990 kwam er minder belangstelling voor de beweging.

Francesca was de derde vrouw die door deze psychiater werd behandeld voor trauma's opgelopen in de Poona commune. Dertig jaar geleden was er een grote

groep Italianen, die vaak in gezelschap van andere Europeanen in Poona was gaan wonen, meestal onder achterlating van alle materiële zaken, en vaak ook na een echtscheiding.

De regressie onder hypnose duurde meer dan een uur, en zij herinnerde zich er achteraf niets van. Maar het had wel effect de dagen er na, vooral in haar onbewuste geest. De nachtmerries bleven weg. Soms waren er alleen nog normale dromen. En van angst overdag was geen sprake meer. Een grote opluchting! En de regressie was eenmalig; ze had alleen nog een evaluatiegesprek de maand erna. Daarin werd haar aangeraden om ook eens een commune in India te bezoeken die niet als sektarisch bekend stond. De psychiater was het jaar ervoor in de ashram van Ramana Maharshi, te Tiruvannamalai, India, geweest. Zij verzekerde haar dat dit een betrouwbare groep en veilige plek zou zijn, dat het geen elitaire beweging was zoals de Bhagwan groepen, en dat er ook meditaties plaatsvonden die nuttig voor haar konden zijn, bijvoorbeeld over het thema geweld, over vrede, en over de relatie tussen man en vrouw, vrouw en vrouw, en man en man. Bovendien werd iedere bezoeker als gelijkwaardig beschouwd, en werden zij niet als makke schappen behandeld zoals in de Bhagwan communes.

Ze leest de passage voor en slaat haar dagboek dicht:

‘Op grond van wat ik zojuist met jullie heb mogen delen, kan ik zeggen dat ik traumaverwerking als een groot goed zie om geestelijk maar ook lichamelijk weer in evenwicht te komen. Daarin ben ik ten slotte geslaagd door een goede en betrouwbare begeleiding. Door alle nare ervaringen uit mijn jeugd had ik een pantser om me heen gebouwd, en mijn innerlijk afgesloten voor de buitenwereld. Dat lijkt zolang het duurt wel veilig, maar daardoor had ik ook een saai, beperkt bestaan. Dat is nu voorbij, en ik vind het een grote opluchting. En wat een geweldig toeval dat wij elkaar als groep hebben gevonden! Of is het wel toeval? Ik sta nu open voor nieuwe indrukken. En wat in ieder geval ook heb geleerd is mijn intuïtie gebruiken om mensen met mooie spreuken en minder goede bedoelingen te herkennen. Ik sta nu klaar voor nieuwe avonturen samen met jullie!’

Isabella

Isabella steekt haar hand op en zegt: 'Ik ben onder de indruk van jouw verhaal, Francesca.

Je hebt je dapper door een moeilijke periode heengeslagen, en ik zie al wie je nu bent geworden.

Als jullie het goedvinden wil ik nu proberen mijzelf voor te stellen en duik daarvoor ook een stuk in het verleden. Hier komt mijn relaas, een ervaring van een paar weken geleden:

De opkomende zon werpt lange schaduwen door de straten van Belize, Guatemala. Ondanks het vroege uur is het al druk op straat. Marktkooplui begeven zich naar een van de pleinen in het centrum om hun waar aan te bieden. Ik kijk in een etalageruit en zie mijzelf, een vrouw met donkerblond haar die met kop en schouders boven de bewoners uitsteekt. Mijn naam is Isabella en ik ben met archeologisch veldwerk bezig in de buurt van de mysterieuze Altun Ha ruïnes die aan het begin van onze jaartelling al door het Maya volk werden bewoond. Ik interesseer me vooral voor de constructie van delen van de ruïnes, en de bouwprincipes die zijn toegepast. De opgravingen verlopen moeizaam omdat de plaatselijke gouverneur voortdurend tegenwerkt en ons geen vergunningen verleent als we daarom vragen. Ik merk bij mijzelf op dat ik geïrriteerd raak door het meegaande karakter van de bevolking. Zij lijken zich te schikken in hun meestal miserabele lot, ook als dat voortdurende armoede of een verloren strijd tegen chronische ziekte betekent. Ik besluit een collectieve taxi te nemen naar mijn hotel. Bij nader inzien heb ik genoeg van de pogingen om in enkele cafés in de haven door te zakken. In mijn eentje blijkt dat toch niet zo bevredigend. De alcohol verdooft de pijn van de eenzaamheid en de gevoelens van opgekropte frustratie nauwelijks. Bij het begin van de tweede fles Zacapa Centenario, de beroemde en beruchte lokale rum, keert mijn maag zich om, ondanks of misschien dankzij de overvloedige vismaaltijd die ik als bodem had gelegd. Omdat het toen toch al licht begint te worden en de dansers, waar ik met plezier naar had gekeken, waren verdwenen, besluit ik om mijn hoofd leeg te maken in een wandeling door het centrum bij de opkomende zon. Maar leeg werd mijn hoofd niet. Ik neem mij voor om zo snel als ik kan terug te keren naar Amsterdam waar ik

woon. In het hotel bel ik voor vliegtickets. Langzaam breekt bij mij de overtuiging door dat het nu de juiste tijd is om thuis te gaan proberen om in het reine te komen met mezelf. De groep studenten waar ik nu deel van uitmaak komt volgende week weer bij elkaar, en ik verheug me erop ervaringen uit te wisselen. Ik wil jullie bedanken voor het luisteren! Deze korte schets van de afgelopen weken geeft een vrij goede indruk van hoe ik mij voel en waar ik nu sta.'

Isabella vervolgt: 'ik hoop dat jullie begrijpen dat ik teleurgesteld en gefrustreerd geraakt in mijn werk als archeologe. Zoals jullie zullen weten mogen we niet zomaar overal gaan graven. In Guatemala had ik veel tegenwerking. En wat mijn energie ook aantastte waren de verschillen die ik ervoer. Ik bestudeerde grootse, maar verloren gegane beschavingen uit het verleden. Tegelijkertijd werd ik in het heden geconfronteerd met een arme bevolking die in haar lot berustte. Ik vond dat contrast erg schokkend, want ik ben erg begaan met mijn medemensen en kan mijn ogen niet sluiten voor hun lot. Misschien moet ik leren dat ik niet alles dat ik mijn leven tegenkom kan veranderen en daar ook in berusten. Ik vind het in ieder geval verstandig om een tijd lang mijn beroepsleven te onderbreken. En nu mag ik deel uitmaken van een groep boeiende mensen!

Hannah

'Ik vind de beschrijvingen van Francesca en Isabella erg levendig; jullie hebben echt literaire kwaliteiten! Heeft iedereen toegetast bij die lekkere hapjes? Mijn beschrijving is meer alledaags en gaat ook over het heden. Ik ben Hannah Jensen, verbonden als student aan het Instituut voor Filosofie van de Vrije Universiteit van Amsterdam. Als je mij met een stapel boeken de bibliotheek uit ziet lopen is de kans groot dat er boeken van Hannah Arendt bij zitten. Ik beschouw Arendt als rolmodel voor mijzelf, gezien onze beider belangstelling in politieke systemen, en vooral in het ontstaan van totalitaire staten. Ik vind zelf dat de huidige Europese staten aardig op weg zijn naar wat je als totalitair kunt bestempelen. Dit vooral omdat er grove weeffouten zitten in de democratische werkwijze van veel landen, en ook omdat het neoliberale gedachtegoed slaafs wordt opgevolgd. De werkelijke macht is in handen van slechts enkelen, en grote bedrijven bepalen in

veel gevallen wat er moet veranderen. Ik wil mij verder verdiepen in protestbewegingen zoals Podemos, Occupy en Alternative für Deutschland, plus de 'gele hesjes' in Frankrijk, en vooral in de succesfactoren die deze groepen hebben om daadwerkelijk veranderingen teweeg te brengen vanuit inzicht in wat er gebeurt. Hannah Arendt beschouw ik als een grote inspiratiebron, omdat zij met haar ervaring met fascistische systemen daarover veel te zeggen heeft. En net als Hannah Arendt gruw ik zelf van het reduceren van democratie tot de macht van het getal of het abstracte 'de algemene wil van het volk'. En natuurlijk vind ik het ook aardig dat onze voornamen dezelfde zijn.

Laatst liep ik met tien boeken van Arendt plus een viertal biografieën over haar, en balanceerde met deze stapel in mijn armen door de gangen van het Instituut. Helaas zag ik de klapdeur na de bibliotheekingang te laat, en vielen alle boeken op de grond. "Sh....!" was het enige wat ik kon uitbrengen. De bibliothecaresse had het gezien en kwam met een klein karretje aangelopen, waarop we de boeken opstapelden, zodat deze veilig naar mijn werkkamer als student konden worden gebracht. Ik ben al stevig in deze bronnen gedoken en ik hoop de inzichten uit deze boeken te kunnen gebruiken voor deze groep! Ik verdiep mij kort gezegd in de historie van hedendaagse ontwikkelingen. Bovendien heb ik een persoonlijke interesse: conflicten tussen mensen, hoe deze ontstaan, en hoe ze te vermijden, of zelfs op te lossen.

Mijn eerste boodschap aan jullie is: Als je een persoon in een openbare functie als lid van een zeer grote organisatie hoort spreken, weeg diens woorden dan zorgvuldig, want zij dienen vaak als een fraaie suikerzoete verpakking voor bedoelingen die niet in het belang van de burger zijn. Let ook op of er verschillen zijn tussen wat een politicus zegt en wat hij of zij vervolgens doet. Kijk ook met welke agenda een persoon meestemt, vooral als je vermoedt of zelfs weet dat deze wordt gedicteerd door grote organisaties en bedrijven die boven de overheid staan. Met deze tips kom je snel te weten of iemand aan jouw kant staat of niet, ongeacht war deze kant ook mag zijn. Peter, jouw beurt? En ik zie dat je naar de wijn kijkt die flonkert in de zon! En zichzelf aanbiedt om te worden gedronken.'

Peter

‘Daarom ga ik ook eerst voor de liefhebbers een glas van die heerlijke witte wijn inschenken! Op jullie gezondheid en dat we nog veel van deze ontmoetingen mogen hebben! Ik ben Peter en studeer aan de Faculteit Natuurkunde in Utrecht, en leg momenteel de basis voor mijn afstudeerscriptie over bewustzijn en de relatie van bewustzijn met kwantummechanica. Dit onderwerp is nogal modieus, aangezien de meeste fysici persoonlijk met dit onderwerp bezig zijn. Met ons bewustzijn, onze intenties, gedachten en gevoelens in de niet-zichtbare wereld van oorzaak, creëren we de zichtbare wereld van gevolg. Dat is de reden dat bewustzijn en inzicht het vertrekpunt zijn voor alles wat we ondernemen. Omdat alle gevolgen een oorzaak hebben, bestaat er in deze visie niet zoiets als toeval. Toeval is een woord dat we (voor het gemak) gebruiken wanneer we de oorzaak niet kennen of het grotere overzicht missen... . Een alternatieve zienswijze is ‘synchroniciteit’, een gebeurtenis waarbij we de gevolgen van wat we met onze intentie hebben veroorzaakt, herkennen als betekenisvol. Naarmate ons bewustzijn ruimer wordt, nemen we synchroniciteit vaker bewust waar. Wanneer we inzien dat de enige wens van onze ziel is om zich in de richting van hogere niveaus van bewustzijn te ontwikkelen, kunnen we moeilijke situaties zien als gelegenheden tot groei. Inzicht in de werking van bewustzijn verschaft ons bovendien de gelegenheid om met behulp van onze vrije wil een bewuste 'veroorzaker' te worden en die gevolgen te creëren die we wensen.

Ik ben bibliofiel met een eigen bibliotheek van enkele duizenden boeken, en zeer belezen over tal van onderwerpen, die (vaak buiten het domein van de natuurwetenschap) raken aan bewustzijn, filosofie en oude inzichten, waar de moderne psychologische praktijk stappen mee zou kunnen zetten. Ik kijk er naar uit dit onderwerp te bespreken met de groep waarin ik nu ben opgenomen.’

Paul: Wat is jouw boodschap aan ons, Peter?

Peter: Ik zie als natuurkundige in en voel ook aan dat de zichtbare wereld niet de gehele schepping omvat, en ben er verder van overtuigd dat niets in het heelal “zomaar” gebeurt. Ook wij zitten hier niet bij toeval, al kun dit wel zeker een “gelukkig toeval” noemen. Wij weten, dat zie je aan onze vakgebieden, dat alles wat wij over de schepping weten en ook menen te weten verdeeld is in hokjes.